

Arrest

nr. 340 575 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KHAN
Borsbeeksebrug 34 / 1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 15 september 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. KHAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

Op 3 juli 2024 werd de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 23 juli 2024 bood verzoeker zich aan bij de gemeente om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

Op 10 september 2024 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Met een e-mail van 2 december 2024 werd door de echtgenote van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld dat de relatie werd beëindigd en dat verzoeker niet meer bij haar woonachtig is. Op 10 december 2024 werd dit bevestigd door een negatieve woonstcontrole.

Op 15 september 2025 nam de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: J. P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 2060 ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 23.07.2024 in het bezit [sic] gesteld van een bijlage 15 en op 10.09.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische K. L. (RR. ...) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet meer woonachtig is met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht verkregen had. Dit werd gemeld aan de diensten van de gemeente Ichtegem door de echtgenote van betrokkene op 21.11.2024 en werd vervolgens bevestigd in een negatieve woonstcontrole op 10.12.2024. Uit de meldingen van de referentiepersoon blijkt duidelijk dat de relatie beëindigd werd. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande is het redelijk te stellen dat er minstens sedert de melding van de referentiepersoon (dd. 21.11.2024) geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er bijgevolg dus ook niet meer gesteld kan worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zouden zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd een eerste maal naar de gemeente Beveren-Kruibeke-Zwijndrecht bezorgd op 14.02.2024 daar betrokkene een aanvraag tot inschrijving aangegeven had bij hun diensten. Ze slaagden er echter niet in betrokkene te bereiken. Enkele maanden later liet betrokkene zich inschrijven [sic] in Antwerpen op de (...). Vervolgens werd een nieuw hoorrecht opgemaakt en aangetekend verstuurd naar het nieuwe verblijfsadres op 30.07.2025. Hoewel er een bericht werd gelaten op het adres van betrokkene op 31.07.2025, heeft betrokkene nooit de aangetekende brief afgehaald op het postkantoor. Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980: Het huwelijk werd afgesloten op 03.02.2023. Betrokkene

diende op basis daarvan een visumaanvraag gezinshereniging in en ontving op 23.07.2024 een bijlage 15. Op 21.11.2024 meldde de referentiepersoon dat betrokkene het huis had verlaten en dat de relatie ten einde was. Dit werd bevestigd in de woonstcontrole van 10.12.2024. Betrokkenen zijn geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest (Arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) In casu is er geen sprake meer van een gezinscel. De referentiepersoon deed melding dat de relatie ten einde is. De gezinshereniging is dus heden achterhaald.

Verder, bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene reisde op 23.07.2025 België in en is hier momenteel dus iets meer dan één jaar. Zijn verblijfsduur in België betreft aldus, gezien zijn leeftijd van 27 jaar, een relatief korte periode. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene nog familiale en/of vriendschappelijke banden heeft in zijn land van herkomst en dat hij nog een goede voeling heeft met de Pakistaanse samenleving wat betreft de lokale talen, cultuur, gebruiken en gewoontes. Er zijn in het administratief dossier in ieder geval geen elementen te vinden met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

De DVZ tast in het duister wat betrokkenes economische situatie betreft. Het is ons niet bekend hoe hij in zijn levensonderhoud voorziet, noch kunnen er elementen in het dossier teruggevonden worden dewelke erop zouden wijzen dat betrokkene op dit ogenblik als werknemer actief zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Ten slotte wat betrokkenes gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. Betrokkene woont heden alleen op zijn verblijfsadres waardoor evenmin kan blijken dat hij met een andere persoon een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Uit niets blijkt dat betrokkene een andere relatie zou hebben, noch kan blijken dat hij kinderen heeft met verblijfsrecht in

België. Betrokkenes gezinssituatie kan daarom geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het administratief dossier en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd.

*Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker stukken voegt bij huidig verzoekschrift, die hij inventariseert als een inschrijvingsbewijs Nederlands, een arbeidsovereenkomst, een individuele rekening en loonfiches en getuigenverklaringen van vrienden. In de mate dat deze stukken nog niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, kan de Raad hier geen rekening mee houden, gezien hij ertoe gehouden is in de huidige annulatieprocedure een beoordeling ex tunc te doen, hetgeen inhoudt dat hij enkel mag rekening houden met de stukken die voorlagen bij de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, §1, 1^e lid, 4° en artikel 42quater, §1, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker kwam via een visum gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote (K. L. RR...) in het rijk sedert juli 2024.

Hij is op heden meer dan een jaar in het Rijk.

Verzoeker moest sinds zijn aankomst in het rijk bij zijn schoonfamilie (schoonvader, schoonmoeder, schoonbroer met zijn vrouw en kinderen) verblijven en werd gedwongen om te werken in de winkel van zijn echtgenote zonder hiervoor vergoed te worden. Dit zorgde voor spanningen en onenigheden. Hij werd dagelijks beledigd door zijn echtgenote en ze dreigde telkens om zijn verblijfspapieren te laten intrekken.

Verzoeker wilde zich met zijn echtgenote in een aparte woning vestigen doch zij weigerde dit resoluut. De situatie was dermate geëscaleerd dat verzoeker door zijn echtgenote en schoonfamilie uit huis werd gezet en op straat belandde. Als gevolg hiervan moest hij verblijven van de ene vriend bij de andere.

Verzoeker is het slachtoffer geworden van de slechte intenties van zijn echtgenote.

Verzoeker kwam echter wel vrij uit de greep van zijn echtgenote als gevolg waarvan hij alle stappen kon zetten om zich te integreren en werk te zoeken.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de individuele en economische situatie van verzoeker niet gekend is hoewel hij hier tot tweemaal toe werd uitgenodigd per aangetekend schrijven. Echter, cliënt heeft deze brieven nooit in ontvangst kunnen nemen als gevolg waarvan hij zijn situatie ook niet kon toelichten. Dit was te wijten aan het feit dat hij van het ene adres naar het andere moest verhuizen bij gebrek aan een vaste verblijfplaats. Uiteindelijk heeft hij werk gevonden en heeft hij zich kunnen vestigen. Hij heeft zich ingeschreven voor lessen Nederlands op 18.02.2025 waarmee hij bezig is (stuk 2).

Hij had zich ook ingeschreven voor een integratiecursus, maar kon hier niet aan deelnemen vanwege zijn verplichtingen ten gevolge van zijn werk.

Hij is beginnen werken bij Katoen Natie vanaf december 2024 tot op heden (stukken 3 en 4). Hij zal als gevolg van onderhavige procedure een bijlage 35 aanvragen zodat hij verder kan blijven werken gedurende huidige beroepsprocedure.

Hij heeft voldoende inkomsten om in te staan voor zijn eigen kosten en niet ten laste te vallen van de staat.

Het voorgaande heeft verwerende partij niet kunnen onderzoeken in haar beoordeling.

Verzoeker werkt in het bovengenoemde bedrijf tot op heden en ondertussen bijna een jaar.

De werkgever van verzoeker zal hem een voltijdse job geven zodra hij weer een verblijfsvergunning krijgt in België.

Het verlies van verblijfsrecht gaat gepaard met het risico op verlies van zijn huidige job. Het verlaten van België betekent eveneens dat verzoeker het werk zou moeten neerleggen. En aangezien verzoeker geen houder is van een wettig verblijfsdocument, zou het voor hem onmogelijk zijn om naar België terug te komen teneinde zijn werk te kunnen hervatten. Verzoekers vast werk zou hierdoor ongetwijfeld in het gedrang komen.

Volgens een vaststaande rechtspraak van de Raad van State kan het verlies van werk een buitengewone omstandigheid uitmaken in het kader van een aanvraag humanitaire regularisatie (zie bijvoorbeeld: RvS 9 juli 1999, nr. 81.704; RvS 29 november 2001, nr. 101301, Rev.dr.étr. 2002, 483; RvS 28 juni 2002, nr. 108561, T.Vreemd. 2003, 376.). Dit kan in casu naar analogie toegepast worden.

Verzoeker levert immers een economische bijdrage aan de Belgische samenleving.

Verzoeker legt ook getuigenverklaringen voor van vrienden die getuigen van zijn goed gedrag (stuk 5)."

Verzoeker licht toe dat hij via een visum gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote aankwam in het Rijk en sedert juli 2024 in België verblijft. Verzoeker stipt aan dat hij sinds zijn aankomst bij zijn ruime schoonfamilie verblijft en gedwongen werd te werken in de winkel van zijn echtgenote zonder hiervoor vergoed te worden. Hij werd dagelijks door haar beledigd en zij dreigde telkens om zijn verblijfspapieren te laten intrekken. Hij werd het slachtoffer van de slechte intenties van zijn vrouw. De situatie was dermate geëscaleerd dat verzoeker door zijn echtgenote en schoonfamilie uit huis werd gezet en op straat belandde. Hij verbleef vervolgens bij verschillende vrienden en heeft stappen gezet om zich te integreren en werk te zoeken. Verzoeker stipt aan dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat zijn individuele en economische situatie niet gekend is hoewel hij hier tot tweemaal toe werd uitgenodigd per aangetekend schrijven. Hij stelt deze brieven nooit ontvangen te hebben aangezien hij geen vaste verblijfplaats had. Als gevolg hiervan heeft verzoeker zijn situatie niet kunnen toelichten.

Verzoeker vervolgt dat hij werk vond bij K.(...) N.(...) en hij voldoende inkomsten heeft om niet ten laste te vallen van de staat. Hij schreef zich op 18 februari 2025 in voor lessen Nederlands. Aan de integratiecursus kon verzoeker niet deelnemen omwille van zijn verplichtingen op het werk. De voorgaande elementen konden door de gemachtigde niet onderzocht worden in zijn beoordeling, zo stelt verzoeker. Ondertussen werkt verzoeker op heden bijna een jaar voor het bedrijf. Zijn werkgever zal hem een voltijdse job geven zodra hij weer een verblijfsvergunning krijgt in België. Verzoeker voert aan dat het verlies van zijn verblijfsrecht gepaard gaat met het risico op verlies van zijn huidige job. Het verlaten van het Rijk betekent eveneens dat verzoeker het werk zou moeten neerleggen. Hij vervolgt dat het verlies van werk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in het kader van een aanvraag humanitaire regularisatie volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State. Hij levert immers een economische bijdrage aan de Belgische samenleving. Tot slot legt verzoeker ook getuigenverklaringen voor van vrienden die getuigen van zijn goed gedrag.

Beoordeling

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te vellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijk wetsbepaling, namelijk artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater, §1, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de

Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de voorgaande wetsbepaling blijkt dat de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan stellen aan dit recht indien het huwelijk met de burger van de Unie, die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden. Op deze regel zijn evenwel uitzonderingen voorzien in § 4 van artikel 42quater, zoals indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk minstens drie jaar heeft geduurd (°1), of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen zoals de situatie van familiaal geweld (°4). Uit het derde lid van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt eveneens dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf moet rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Teneinde verzoeker de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij onder de voormelde uitzonderingen valt van artikel 42quater, § 4, of dat hij humanitaire elementen kan aanvoeren die zich eventueel verzetten tegen de beëindiging van het verblijf, heeft de gemachtigde verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Zo werd verzoeker met een schrijven van 29 juli 2025 hiertoe verzocht. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de aangetekende brief nooit is komen ophalen op het postkantoor. De Raad stelt bijgevolg vast dat de gemachtigde, door toedoen van verzoeker, het dossier enkel kon beoordelen op basis van de op dat ogenblik beschikbare gegevens. Verzoeker betwist ook niet in het verzoekschrift dat hij niet heeft gereageerd op het schrijven van de gemachtigde teneinde zijn socio-economische situatie voor het nemen van de bestreden beslissing toe te lichten. Het feit dat verzoeker aanhaalt dat hij op straat was beland en van de ene vriend naar de andere vriend moest verhuizen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het komt verzoeker immers toe de gemachtigde steeds op de hoogte te houden van zijn verblijfplaats.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat er geen sprake meer is van een gezinscel aangezien de relatie tussen verzoeker en zijn partner beëindigd werd. Dit wordt door verzoeker in het verzoekschrift ook niet betwist. Nu de gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote de basis vormt van zijn verblijfsrecht en er niet langer sprake van is, volstaat dit in principe voor een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet, waarbij weliswaar moet rekening gehouden worden met het socio-economisch onderzoek zoals voorzien in artikel 42quater, §1, laatste lid en met de uitzonderingsgrond in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er sprake zou zijn van een toepassing van de uitzonderingsgronden in §4 van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij het slachtoffer zou zijn van de slechte intenties van zijn partner, dat hij sinds zijn aankomst in het Rijk gedwongen werd in de winkel van zijn vrouw te werken zonder vergoeding en hij dagelijks door haar beledigd werd en zij telkens dreigde om zijn verblijfspapieren te laten intrekken, stipt de Raad aan dat dit element niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de gemachtigde er bijgevolg geen rekening mee kon houden. Ten overvloede stipt de Raad ook aan dat het administratief dossier verder geen elementen bevat die de bewering van verzoeker inzake de slechte intenties van zijn partner staven. Integendeel, het administratief dossier bevat wel een e-mail van de echtgenote van verzoeker waarin zij op haar beurt weer gewag maakt van negatief gedrag van verzoeker naar haar toe. Hoe dan ook blijkt niet dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en hij maakt geen gewag van een ‘bijzonder schrijnende situatie’, zoals bedoeld in die bepaling.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd over de humanitaire elementen, de verblijfsduur van verzoeker in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en/of vriendschappelijke banden in het herkomstland, de gezins- en economische situatie van verzoeker en zijn sociale of culturele integratie met de informatie die hij in zijn bezit had.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn tewerkstelling bij K.(...) N.(...) sinds december 2024, zijn voldoende bestaansmiddelen, en de lessen Nederlands die hij sinds 28 februari 2025 volgt. Verzoeker werkt ondertussen op heden bijna een jaar bij het bovengenoemde bedrijf. Ook stelt hij een voltijdse job te zullen krijgen van zodra hij een verblijfsvergunning krijgt in België. Het verlies van verblijfsrecht zou m.a.w. gepaard gaan met het risico op verlies van zijn huidige job. België verlaten betekent eveneens dat verzoeker het werk zou moeten neerleggen. Verzoeker is evenmin in het bezit van een wettig verblijfsdocument, waardoor hij niet naar België zou kunnen terugkeren om zijn werk te hervatten. Het vaste werk van verzoeker zou door de huidige beslissing in het gedrang komen, dit terwijl verzoeker een economische bijdrage levert aan de Belgische samenleving. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, stelt de Raad vast dat de gemachtigde geen rekening kon houden met deze argumenten aangezien ze niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dit wordt door verzoeker expliciet bevestigd wanneer hij stelt dat 'verwerende partij het voorgaande niet heeft kunnen onderzoeken in haar beoordeling'. Dit kan evenwel om de hoger aangehaalde redenen aan verzoeker worden toegerekend. Het verlies van een verblijfsrecht gaat inderdaad gepaard met het verlies van het recht om te werken. Het komt verzoeker evenwel toe, indien hij omwille van werk een verblijfsrecht beoogt in het land, en niet langer omwille van gezinshereniging, hiertoe de gepaste procedure aan te wenden.

Hetzelfde geldt voor de getuigenverklaringen van vrienden die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegde. Ook hier moet de Raad vaststellen dat zij niet ter beschikking waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waardoor de gemachtigde er evenmin rekening mee kon houden. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de getuigenverklaringen dateren van 13 oktober 2025, dit terwijl de bestreden beslissing dateert van 15 september 2025.

Tot slot voert verzoeker aan dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het verlies van werk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een aanvraag humanitaire regularisatie, en dit in casu naar analogie toegepast kan worden. De Raad moet echter vaststellen dat het in casu gaat over een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) en niet om een humanitaire regularisatie, waardoor de door verzoeker geciteerde rechtspraak hier niet van toepassing is.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de gemachtigde bij zijn onderzoek naar de huidige situatie van verzoeker wel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die voorlagen, hij die correct heeft beoordeeld en dat hij in alle redelijkheid tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES